

MOEDERLAND EN KOLONIEN.

Een Canadeesche Vrijwilliger.

Deze oorlog is een, waarin schijnbaar alles er op gericht is, om de rassen in hun verschillende groepen nader tot elkaar te brengen, en wat daarmee gepaard gaat: ze te verwijderen van volksgroepen, welke niet tot dit ras behoren. Men leest en

hoort van Pan-Germanisme, Pan-Slavisme, Pan-Islamisme en zoo meer. Doch tegelijk daarmee, als in een uiterste inconsequentie, wordt de strijd gevoerd met een mengeling van nationaliteiten en rasgenooten, op een wijze, vóór dien in Europa nooit aanschouwd.

Er is door verschillende, tot oordeelen bevoegde mannen, een groote onrust geuit, omdat in deze, zeer sterk geprononceerde Europeesche kwestie,

waar het gaat om de suprematie van Duitschland-Oostenrijk-Hongarije tegenover de Engelsch-Fransch-Russische overmacht, ook niet-Europeesche volkeren worden gemengd.

Op de slagvelden van Frankrijk bevinden zich de Oosterlingen uit het verre Indië, de Zuiderlingen uit Donker-Afrika. Als vriend en bondgenoot vecht het Aziatisch Japan op de wereld-zeeën mede.

Zoo iets is tot op heden nog nooit vertoond.

En dit alles is ongetwijfeld het resultaat van Engeland's diplomatie en koloniaal bewind.

Groot-Brittanie heeft altijd den naam gehad de meest geschikte diplomaten te bezitten. De „gepantserde vuist" was niet zoozeer de kracht, waardoor het groote Europeesche Eilandenrijk zijn bewuste en vooraanstaande rol in het spel der Europeesche grootmachten zich toebedeeld zag. En het moge dan waar zijn, dat zijn tegenstanders het „Perfide Albion" als kenschetsing gebruikten, eerlijk dient daar tegenover erkend, dat naast het doordrijven van datgene, wat strikt en onweerspreekbaar eigenbelang moet heeten, de staatslieden der Vereenigde Koninkrijken ook wisten te zorgen dat het evenwicht in Europa, gedurende lange jaren niet al te zeer geschokt werd.

Niemand kan voorspellen tot welke gevolgen de door Engelsche staatslieden bewerkte groepeerings van mogendheden voor de wereld zal leiden; eerst later zal kunnen worden geconstateerd of het noodlottig was of juist gezien, om keizer Wilhelm's aanmaning aan de Europeesche volkeren, om tegenover den indringenden Oosterling, „de heiligste goederen" te bewaren, in den wind te slaan. Op dit moment zullen en kunnen wij er allerm minst over oordeelen.

Wat ons echter als burgers van een koloniale mogendheid des te eer interesseeren kan, is het verschijnsel, dat in dezen strijd Engeland door zijn koloniën op de meest onbekrompen wijze wordt geholpen. Canada en Australië, Zuid-Afrika en Britsch-Indië, evenals zoovele andere

„dominions", staan gereed om te helpen of hielpen reeds op uiterst milde wijze.

En wat ons, Hollanders, wel het meest frappeert, is, dat ook Generaal Botha zich heeft geschaard onder de Engelsche vlag, en dus de heftigste bestrijder van de Engelsche overheersching, betrekkelijk zoo kort na den Boerenoorlog tot een vriend geworden is.

Wanneer wij hier te doen hadden met een minder hoogstaand man, nu, dan zou de bevreesding ook niet zoo groot zijn, doch aller overtuiging is, dat Botha nooit zoo opgetreden zou zijn, indien hij daarmee de taak, waarvoor hij eens met zooveel vuur en opoffering streed, het heil van Zuid-Afrika, ontrouw werd.

Dies moet hem wel gebleken zijn, dat na den verschrikkelijken Zuid-Afrikaanschen oorlog, Engeland geen onverstandig en onsympathiek overheerscher werd; integendeel, dat de samenwerking tusschen Boeren en Britten, tot zegen voerde.

Wij noemen hier het Zuid-Afrikaansche voorbeeld het eerste, omdat het, zooals gezegd, voor ons het meest kenmerkende is, doch feitelijk konden wij de andere kolonies evengoed noemen, om hieruit een bewijs te putten, dat er in de kolonisering door Engeland wel een belang-

rijke factor moet zijn, welke tot zulk een verhouding voerde.

De Engelschen worden een Koloniale Mogendheid bij uitnemendheid genoemd en zij zijn het blijkbaar. Waarom?

Ontegenzeggelijk zeker wel omdat Engeland naar zijn overzeesche bezittingen niet uitzendt, in de allereerste plaats, de in eigen land mislukte minderwaardige krachten. Het erfrecht in den Engelschen adel, dat alle grondbezittingsrechten doet overgaan op den oudsten zoon of den oudsten erfgenaam, heeft tot gevolg, dat tal van intelligente jonge mannen, uit de allereerste families, verplicht zijn hun eigen leven te maken. En dat zij, wanneer er eenige fut in hen schuilt, dus wegtrekken, om in de kolonies carrière te zoeken.

De kenmerkende eigenschap van den Engelschman, dat hij zichzelf is en zichzelf blijft, waar en onder welke omstandigheden hij zich ook bevindt, heeft de overzeesche bezittingen in vele gevallen tot „nieuwe Engelanden" gemaakt, waar de kolonist zich thuis voelt.

En de Regeering in het moederland, dit wetend, heeft begrepen dat het verstandig is en goede diplomatie, om vooral de zelfstandigheid in deze bezittingen niet al te zeer te knotten.

Een wijs beleid, dat zich aan de omstandigheden en aan den aard der kolonisten aanpaste, heeft dus goed gemaakt, wat in den beginne door al te krasse en intensafdoende overweldiging had kunnen bedorven worden.

En daarbij komt ook de suggestie, dat, te behoren tot het groote Rijk onder Britsche vlag, een zich groot en veilig voelen medebrengt: iets, wat zeker niet te onderschatten is.

„Groot-Brittanie regeert de golven", dat is zeker een machtig woord, dat moreelen invloed heeft, als werkelijk op alle punten der wereld-zeeën de Britsche vlag wappert.

Deze korte beschouwing heeft allerm minst de pretentie, een volledige uiteenzetting van de zoo merkwaardige samenwerking van Koloniën en Moederland te willen geven. Wij wilden alleen daarop wijzen, omdat dit voorbeeld van groot nut kan zijn, zeker voor een land, dat zijn kolonies als waardige parelen in zijn kroon beschouwt.

Het is ontegenzeggelijk een bittere teleurstelling voor Engeland's tegenstanders geweest, dat na het uitbreken van den oorlog, geheel Engelsch-Indië niet in opstand kwam en Zuid-Afrika niet het Britsche juk afwierp.

En wat tot teleurstelling van den tegenstander werd, is begrijpelijk de vreugde van het moederland zelf. Men moet de Engelsche bladen maar lezen, om te bemerken met welk een trots en voldaanheid dit alles wordt begroet.

Wij leven pas in het begin.

De verworping van alles, wat eens vast en onomstootbaar leek, heeft schijnbaar eerst haar aanvang genomen.

Wij kunnen dus allerm minst zeggen, of deze

INDISCHE TROEPEN.

Het is opvallend hoe naast de baardige, krachtige kerels, die met de Engelsch-Indische troepen in Europa te velde komen, er andere zijn, wier zwakke, bijkans vrouwelijke vormen doen betwijfelen of hun gevechtswaarde wel zoo groot is.

symptomen van een innige samenwerking een lange periode van voortdurend te zamen optrekken inluiden.

Er is in den laatsten tijd zooveel anders geworden.

Wij weten dus allerm minst, tot waar de grens hier verwording zal gaan en wat de toekomst in den schoot bergt.

Als een merkwaardig verschijnsel, dat in den aanvang van den strijd een buitengewone betekenis heeft, mag het bovenstaande zeker worden gememoreerd.

DE CANADEEZEN IN ENGELAND.

De Canadeezen schijnen de taak, die hen op het vasteland wacht, zeer licht op te nemen. Onze foto, die genomen is na de aankomst te Plymouth bij het vertrek naar een der kampen, geeft daarvan een beeld.

Generaal Botha met zijn zoons, waarvan er één het Engelsche uniform draagt.